

Молодий комунар

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 26 листопада 1987 року

№ 141 (3960).

Ціна 2 коп.

СІМЕЙНИЙ ПІДРЯД

Чекаємо на послідовників

«Молодий комунар» вже не раз розповідав про досвід впровадження сімейного підряду в господарствах Кіровоградського району. Але ж ми назвали адреси кількох колгоспів, які мають житло, готові прийняти на постійну роботу молодих трудівників і укласти з ними договір на сімейний підряд.

Завершується рік. Про зміни, що відбулися в господарствах після опублікування анкети-талона «Молодого комунара», ми попросили розповісти керівників колгоспів імені Шенченка та «Дружба».

РОЗПОВІДАЄ
Г. О. НІКІТИНА,
голова правління колгоспу імені Шенченка:

— Правду кажучи, ми надіялися на кращі успіхи в організації сімейного підряду. Прагнули до цієї, на сьогодні все ще нової форми праці, залучити якнайбільше жителів сіл, які знаходяться на території нашого господарства. Невеличку кількість чл. то бачків, чи то свиней люди беруть із великим задоволенням. От щоб взятися за цю справу серйозніше — на перешкоді стоїть сумнів: «чи ж варто?».

Спробував взяти на відгосподарювання 50 свиней Володимир Данилович Собко. Працює він у Кіровограді на ВО «Червона зірка». Ми побудували для поросят поблизу подвір'я В. Д. Собка приміщення. Корми робітник підвозив сам. Хоч приріст на кожну голову й не дуже великий — 329 грамів (у колгоспі — 295), та і нам добре, що допомагають господарству, і Володимир Данилович додатково зароблений карбованець не завадить.

60 свиней доглядав житель Молдавії Георгій Петрович Радник. У літній період він приїздив до нас і працював за домовленістю. У цього приріст становив 481 грам. Крім свиней, Г. П. Радник, який у нас працював разом з дружиною, вирощував і телиць.

Відрадно, що ці люди виявили бажання і наступного року в літній період допомогти нам.

РОЗПОВІДАЄ
А. Г. ЛІСЕНКО,
голова правління колгоспу «Дружба»:

— У березні нинішнього року я вже розповідав зі сторінок «Молодого комунара», що дехто відгукнувся на нашу пропозицію і навіть приїздили в колгосп. На

жаль, сказати, що це все дало відрадіні пасліди, було б помилкою.

Однак, не будемо передчасно судити про цю справу. Тим більше, що в нас десятки людей вирощували і вирощують свиней, молодняк ВРХ, корів. Для тих, хто взявся за вирощення свиней, телят, корів ми будемо тимчасові приміщення, виділяємо корми, механізми.

Якби тепер хто забажав працювати на сімейному підряді, думаю, не пошкодував би. От у нас сім'я Вакарчуків доглядає до шестимісячного віку 191 теля. Приріст тварин у них становить 470 грамів, а це значно більше від того приросту, який у колгоспі — 320. Вакарчукі зі всіма роботами вираховують самі: підвозять корми, очищують приміщення.

Заробіток сім'ї, наприклад, за минулий місяць становив близько 800 карбованців.

Думаю, у цих господарів буде чому похитатися всім, хто взявся за впровадження сімейного підряду. Ми надіємося, що молоді трудівники незабаром оцінять перспективи нової форми колективного підряду.

КЛУБ ДІЛОВИХ ЗУСТРІЧЕЙ

Сьогодні на запитання читачів та кореспондентів «Молодого комунара» відповідає начальник обласного управління статистики А. А. КОВАЛЕНКО (див. 2 стор.).

УВАГА! УВАГА! УВАГА!
На наступному засіданні «Клубу ділових зустрічей» на всі ваші запитання й пропозиції з приводу «неформалів» й проблем закладів культури відповість начальник обласного управління культури М. І. Шенченко. Чекаємо листів!

Олександр ЗДОРОВЕЦЬ — наладчик металорізальних верстатів на кіровоградському заводі «Гідросила». Юнак неодноразово виборював першість у соціалістичному змаганні серед молоді, знають його на заводі і як прекрасного товариша, людину, котра завжди допоможе своїм друзям по роботі.

Фото Г. КОШКА.

ГУРТОЖИТОК — ТВІЙ ДРУГИЙ ДІМ

ОБМАН

ВЕЧІР у студентському гуртожитку КІСМУ того дня був звичайним: одні проводили його за книжкою, інші готували страви у тісних і незручних кухнях. Звичайні години відпочинку. Коли ми вирушили подивитися, як проводять його мешканці другого гуртожитку, не думали, що вже в першій кімнаті нас зустрінуть насторожено. Віт, про все по порядку.

У кімнаті № 435, куди ми зайшли, відразу кинулися у вічі стіл, на якому красувалися пляшка «Пенсі-колі», різні страви. А ще — маленькі келишки. В одному з них було...

— Що це, дівчата, — запитав.

— Хіба не бачите? «Пенсі-кола»!

Через хвилину чули вже інше: домашнє вино. Почали знайомитися. Першою себе назвала Марина. Похвалилася, що ніде не працює і не вчиться, посміхалася, мовила:

— Живу на заробітні чоловіки.

— А я — Лариса, навчаюся на четвертому курсі педагогічного інституту, — назвала себе друга дівчина.

— Світлана, теж першокурсниця педінституту, — відповідала третя.

Четверта завчасно вишла. Вона пізніше зізналася: сором під очі. За те, що сталося.

Всі в один голос стверджували, що рейдою бригади не вдасться зловити з цих алкоголиків.

Продовжувати розмову в такому тоні ніхто не бажав. Побувавши у інших кімнатах, ми переконалися, що більшість кімнатних не порушують правил проживання. Бачили

чудові кімнати, де хлопці і дівчата чи то старанно готувалися до семінарських занять, чи то готували за склянкою запашного чаю. Та настрий був зіпсований: не так фактом з отриманим вином, як іншим: неадекватною поведінкою дівчат.

Через півгодини, коли ми знову навідалися в кімнату № 435, застали там тільки двох дівчат: ту, що називалася Ларисою, і Валентину Хрісню, яка тут мешкала. Біля дивану стояла майже повна пляшка горілки.

— Ми її не пили. Коли ми від нас вийшли, Лариса, яма на стун у двері пішла їх відчиняти, передала якийсь хлопець, щоб після рейду забрати, — виправдувалася Валя.

Наступного дня ми дізналися, що троє дівчат вдалися до хитрощів. Лариса і Світлана, назвавшись студентками педагогічного інституту, не посоромилися вкратці. Прізвисько вони придумали, а Лариса назвала дійсно справжнє, але не своє, а колишньої однокурсниці, нині дійсно студентки педагогічного вузу.

Довелося знайомитися знову Марина залишилася Мариною, але вже з новим прізвиськом — Титовою, старостою однієї з академічних груп другого курсу факультету будівельно-дорожніх машин. Лариса стала Інною Топоровою, Світлана — Тетяною Шелест.

Такий поворот справи здивував усіх. Здивував і обурив. Ніхто, кому подія стала відомою, навіть не сказав слово «обман». Навто м'яке слово для такого пущу. Бачте, знали ж дівчата, що навіть за домашнє вино, яке красувалося на столі, доведеться відповідати. Марини, напевне, як староста, розуміла плачевність становища, отож першою

й вдалася до хитрощів, які так дружно підхопили її товаришки, що навчаються в одній групі.

ПІСЛЯ РЕЙДУ

Наступного дня відбулося спільне засідання членів студради другого гуртожитку і студентів академічної групи, де навчаються дівчата. Валя з кімнати прихилила пляшку, де було вино, і келишок. Щоб показати, що випили

не зілля п'яниці, що він не вірний, що вони хотіли «напийтись».

Аліна Бондарчук підкреслила, що нічого поганого не бачить у даному вчинку, хоча, як зауважила, горілку їм не слід було б брати для «зберігання».

Були й такі, хто не бачив себе назвати, мовляв, однокурсники їх і так знають. Всі, абсолютно всі заступилися за своїх товаришів. Звичайно, це доб-

заступилися, навіть не вбачили поганого у тому, що можна брати у руки келишок «чисто символічно». Тепер, думаючи, що покарання теж будуть на рівні «символічних», проспину, щоб про цей випадок не писали в газету.

— Чому? — запитали ми.

— Як, чому? Невже не знаєте, що газету можуть прочитати батьки, знайомі? Навіщо це...

Ні, ми й тепер сумніваємося: чи ж арозуміли свою вину порушники дисципліни? Дайте назвемо ці порушення: двоє з дівчат промигнули в гуртожиток, не лишивши на прохідній відповідних документів. Спиртне на столі. Як комсомольці (ше й активісти!) це то що могли б, з зобов'язанні були попередити хлопця, який приїхав горілку, чим це може закінчитися. І, остаточно — брехня.

Здивування викликало нас не тільки те, що четверо студенток КІСМУ порушили правила в гуртожитку, а в більшій мірі й те, що нездоровий клімат на зборах групи і студради. Замість обговорення явних недоліків, тут вдалися до виправдовування своїх товаришів. І, власне, що це за виправдання: «чисто символічно»? Навіть такі кричущі факти, як вино на столі, пляшка горілки, брехня... завуальовувалися тим, що згадані студенти непогано вчаться, активісти академічних груп.

От вони і почувалися правими у своїх вчинках.

Р. С. Коли матеріал вже був написаний, ми дізналися, що всім чотирьом студенткам грозить суворе покарання: їх думають відрахувати з числа кімнатників. Щоб не повторюватися, нагадаємо, що не зробити найлегше. От допомогти людям, які спіткнулися в житті, стати на ноги, значно важче, ніж позбавитися від них. Хоча, скажемо відверто, ми не впевнені, що всі вони повною мірою зрозуміють ганебність і несумісність зі званням студента такого вчинку.

...Валя плакала. Коридором проходили викладачі, здивовано поглядаючи в її бік. Дівчина зізнається, що з самого початку розуміла, чим це все може закінчитися. Отого й атікала з кімнати, бо сором під очі. Інакше себе поводи́ла Інна. Вона навіть посміхалася, коли її товаришів по групі «знайомили» з результатами рейду. Таня, відчувачи підтримку групи в отому «чисто символічно», теж не могла, а може, й не бажала зрозуміти: в чому ж її вина. Марини на першому спільному засіданні студради і академічної групи не було.

Напевно, не варто підходити до всіх з однаковою мірками. Не відночесь до рекомендацій, думаємо, кімнатні самі все вирішать об'єктивно.

Члени рейдової бригади: В. ЛЮТИЙ — голова студради другого гуртожитку, А. КУЦОВ — секретар комітету комсомолу факультету будівельно-дорожніх машин, Ю. ЯРОВИЙ — спеціаліст «Молодого комунара».

КІМНАТА № 435

«досить мало». Нового вина нічого не повідомила, крім того, де взялося вино. Його з собою «прихилила» Марина.

Інна не сумнівалася в своїй правоті. Вино? Так то «чисто символічно». Горілка? Не наша... Обман? Говорила, бо не знала, що все так буде.

Тетяна теж не бачила нічого поганого, що на столі було вино.

Товариші по академічній групі висловили свої думки. Осудили обман, говорили, що не треба було брати пляшку горілки від хлопців. Осудили і інші порушення однокурсників.

Галина Цимашович заступилася за дівчат. Казала, що й павчаються вони добре, то до цього випадку нічого поганого не робили.

Олександр Царалунга наголосив, що дівчата —

ре. Найлегше вдатися до крайності і виключити їх з вузу.

Та, напевне, в даному випадку найрізкіші заходи невинуваті. Варто заглянути глибше, так би мовити, в корінь проблеми. Взяти хоча б дискусію. Повірте, не треба ніяких медичних експертиз, аби дізнатися, чи бувають такі люди в нетверезому стані. Не будемо перераховувати й інших недоліків. Де-де, а в денатах про них знають.

Турбує інше. На зборах ніхто не обмовився й про старосту групи. Забігаючи наперед, скажемо, що Тетяна Шелест про Марину так говорила: «Ті найлегше, бо вони з її боку майже не було». Від себе уточнює: не вина, що староста групи приніс з собою вино, що вона першою при знайомстві почала брехати? Скажи вона правду, все було б по-іншому. На шлях брехні вона штовхнула й інших, чий поведінку обговорювали.

Після зборів троє дівчат, які непогано почувалися: як-не-як, а друзі

КЛУБ ДІЛОВИХ ЗУСТРІЧЕЙ

— Андрію Андрійовичу! Після анонсу про наступну зустріч з вами, опублікованого в нашій газеті, до редакції надійшло кілька листів. Скажімо, читач В. Уваров із Світловодська просить розповісти про історію виникнення державних статистичних органів.

— Із задоволенням зроблю це. Насамперед, що ж це таке — статистика? Термін древній, походить він від латинського «статус» — тобто, стан речей. У нашому розумінні статистика — це галузь практичної діяльності людини, спрямована на збирання, обробку, аналіз та публікацію масових даних про суспільні явища. Але не тільки це. Є статистика, як галузь знань, спеціальна наукова дисципліна.

Радянська статистика почала розвиватися відразу після перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції. А перше офіційне положення про державні статистичні органи було підписане В. І. Леніним 25 липня 1918 року. До речі, саме Володимир

СТАТИСТИКА ЗНАЄ ВСЕ

На запитання наших кореспондентів і читачів відповідає начальник обласного управління статистики
А. А. КОВАЛЕНКО:

Ілліч особисто виробив найважливіші теоретичні принципи, котрі покладені в основу повсякденної практичної діяльності наших статистичних органів.

— Ще одне запитання, яке зустрічається в листах: як організована статистика в нашій області?

— Позитивні процеси, що тривають у всіх сферах нашого життя, не обійшли і статистики. У відповідності з постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР щодо докорінного поліпшення статистичної справи в країні у нас відбулася реорганізація. На базі колишнього статистичного управління і його господарсько-облікового об'єднання по інформаційно-обчислювальному обслуговуванню «Кіровоградоблмашінформ» створено обласне управління статистики, а в містах і районах — спеціалізовані відділи. Керівництвом до дії для всіх нас у практичній діяльності стали рішення XXVII з'їзду КПРС, останніх Пленумів ЦК. А це значить, що працівники повинні підвищувати якість економічного аналізу та статистичної інформації, розширювати гласність. Серед тих, кому це вдається робити краще, я б назвав Г. В. Михайлюк, Т. Т. Ляшок — працівників обласного управління статистики, В. Є. Шендрикова — начальника Світловодського міського відділу статистики, В. І. Запорожчук — заступника начальника Голованівського районного відділу статистики.

— Як допомагає державна статистика у вивченні тенденцій розвитку окремих галузей народного господарства?

— Зараз перед статистичними органами стоїть завдання зосереджувати свою роботу на аналізі процесів прискорення соціально-економічного розвитку на основі науково-технічного прогресу, перебудові структурної політики, системи управління і методів господарювання, результативності заходів, які сприяють піднесенню розвитку економіки, здійсненню соціальної політики партії.

Велика увага приділяється питанням постійного аналізу результатів радикальної реформи господарського управління, переведенню підприємств і організацій на нові методи господарювання з оцінкою їх ефективності.

Для цього необхідно налагодити постійне статистичне супроводження цих завдань, що в свою чергу обумовить необхідність поліпшення організації всієї статистичної і, перш за все, аналітичної роботи. Така перебудова вже почалася.

— В чому ж вона проявляється?

Статистиці почали оперативніше готувати поточні звіти про хід виконання державних планів, значно активізувався економічний аналіз. Виправдалося

себе нова форма аналітичних матеріалів — експрес-інформація, яка включає статистичні дані.

У наступному році ми практикуватимемо разом з плановими органами економічні огляди, які характеризуватимуть стан економіки, її галузей і регіонів, вирішення важливих народногосподарських проблем нашої області, її міст і районів.

Функціонально-галузевої підрозділи обласного управління сприяють більш глибокому економічному аналізу. Головне тут — постійно стежити за даною галуззю, досконало знати стан справ, тенденції її розвитку, своєчасно помічати і ліквідувати недоліки.

— Читачі цікавляться: до яких цифр, що характеризують цюгорічну господарську діяльність, вам найприjemніше звертатися?

— Звичайно, радують, насамперед, ті показники, які свідчать про успішну діяльність окремих галузей, трудових колективів. Нині промисловістю області успішно виконуються плани по виробництву товарної продукції, наданню населенню побутових послуг, виробництву товарів широкого вжитку. Але є й протилежні факти.

Наша промисловість не виконує один з найпрестижніших показників — план реалізації продукції з урахуванням поставок, агропромисловий комплекс не впорався із завданням по закупках усіх основних видів продукції рослинництва окрім овочів.

Нижче своїх можливостей працюють і тваринники.

— Але ж трапляється і так: на паперах, у звітах все гаразд, а насправді...

— Маєте на увазі приписки? Це — свідоме перебільшення даних про виконання державних планів. Коли вони спотворюються, то у формах державної звітності про виконання планів невідповідно, тобто протизаконно завищується процент виконання плану, об'єми виконаних чи тих, що виконуються, робіт, кількість виготовленої продукції. При здійсненні приписок картина виконання планів і завдань на підприємстві (в організації) видається значно кращою, ніж вона є насправді.

Практика показує, що приписки в звітності, як правило, здійснюються на тих підприємствах чи організаціях, де є багато організаційних і господарських недоліків.

Буває, що деякі керівники забувають про те, що відповідальність за достовірність представлених звітних даних покладена саме на них. Цим можна пояснити недостатню вимогливість до обліку і звітності, а також ослаблену увагу до підготовки і перевірки, підвищення кваліфікації тих працівників, які займаються цією справою.

— А як справи в нашій області?

— На жаль, приписки все ще трапляються. Це свідчить, що керівники окремих підприємств, організацій, колгоспів і радгоспів ще не зробили належних висновків з постанови ЦК КПРС, яка була прийнята в жовтні 1986 року «Про незадовільне виконання рішень ЦК КПРС по викориненню оксамілювання і приписок ЦК Компартії Молдавії, Кіровоградським обкомом Компартії України і Мінвугпромом СРСР», а також з постанови пленуму Кіровоградського обкому партії від 30 жовтня 1986 року.

За перше півріччя нинішнього року при перевірці достовірності звітних даних в галузях народного господарства працівниками статоргана області виявлено 17 приписок і приховувань, що становить 4,7 процента до кількості перевірених об'єктів.

Найбільше полюбив цей «метод» аграрники, багато недоліків є й на транспорті, в капітальному будівництві, промисловості, інших галузях народного господарства.

На основі матеріалів перевірок достовірності звітних даних за приписки, приховування, переукрочення державної звітності на свою користь в першому півріччі на 174 винуватців накладено стягнення, 19 з них — керівники підприємств, організацій, колгоспів. До матеріальної відповідальності притягнуто 101, на 6 накладено партійні стягнення, 126 понесли дисциплінарні стягнення, а двоє «ловкачів» за приписки звільнено з посад.

— У кількох листах зустрічається одне й те ж запитання: як стати працівником статистичних органів?

— Загалом, просто: треба, перш за все, мати велике бажання, любити цю справу, як, власне, і всяку іншу, котрій себе присвячуєш. Головні профілюючі спеціальності для роботи в органах держстатистики — це статисти і економісти різних галузей народного господарства.

Основний вуз країни, де готують спеціалістів для праці в органах державної статистики — Московський економіко-статистичний інститут. Спеціальність також можна здобути в інститутах народного господарства країни, а також спеціальних середніх навчальних закладах системи Держкомстату СРСР.

У нас в республіці це — Самбірський технікум механізації обліку Держкомстату УРСР (Львівська область).

— Чи є подібні заклади в нашій області?

— Звичайно. У кожній області на Україні є навчальні комбінати управління підготовки і підвищення кваліфікації працівників обліку Держкомстату УРСР. У нас такий комбінат знаходиться в Кіровограді по провулку Плетений, 12.

Розмову вели Ю. ДЖЕРЕЛЬНИЙ,

М. ЧЕРНЕНКО.

АНОНС

26 листопада 1987 року по першій програмі Центрального телебачення в 19.15 відбудеться «пряма лінія» з участю першого секретаря ЦК ВЛКСМ В. І. МIRONEN-

ка, секретарів і членів ЦК ВЛКСМ.

З учасниками «прямої лінії» ви можете з'єднатися по телефонах: 213-92-25, 283-89-10, 181-41-25, 181-43-85. (ТАРС).

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

«СОЛОДКИЙ ПРЕЗЕНТ»

27 ЖОВТНЯ ц. р. під таким заголовком було опубліковано спільний рейд редакції «МК» і працівників відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності Ленінського РВВС, в якому були зафіксовані кричущі факти крадіжок сировини та продукції кондитерської фабрики.

У номері від 14 листопада ц. р. читачі вже мали змогу ознайомитися з відповіддю про вжиті заходи адміністрації кондитерської фабрики. Тепер надійшов лист від заступника голови обласного агропромислового комітету В. Д. СОЛОМІЄНКА. Він повідомив, що факти, виявлені під час рейду, дійсно мали місце. Матеріали рейду обговорено в колективі, критика визнана справедливою. До винуватців вжито таких заходів:

— товарознавець за постачання Л. І. ФІЛІПЕНКО — оштрафований на 50 карбованців, позбавлена премії за підсумками роботи за квартал і за рік;

— розфасовник цукеркового цеху М. В. ГУДИМОВА — оштрафований на 50 карбованців, позбавлена премії за місяць, квартал, рік. Профспілковою відпустку перенесено на зимовий період;

в. о. головного інженера О. В. СОРОКІН — оголошено догану, на партійний зборх фабрики — суворо вказано;

— начальник планово-економічного відділу Т. П. МАЛЕЙ — оголошено догану, оштрафований на 50 карбованців, позбавлено усіх видів премій. За клопотанням колективу залишена на посаді.

НУ І КОНДИТЕРИ...

КОЛИ цей лист було підготовлено до друку, нам зателефонували з відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності Ленінського РВВС.

— Сьогодні провели черговий рейд на кондитерській фабриці. Вісім затриманих...

1. СОЛОНЧЕНКО Валентина Стефанівна, робітниця роздільного цеху, скептично посміхаючись, розповідає:

— Після закінчення робочої зміни прихилила кілограм «Ятрані». На прохідній затримали... Так, знаю, що не можна цього робити. Чого неслася? Дома воно якось смачніше, із чайком...

2. БОДРОВА Регіна Михайлівна, робітниця роздільного цеху. Спокислась на «Червону шапочку» — 170 грамів, шість «Гуліверів», «Кота в чоботях» — 200 грамів та кілограм «Ятрані».

— Якби це була горілка, не взяла б і дарма. Чи могла цукерки купити? Та з такими заробітками хіба купиш... Я розрахуюсь. Ні, якби це була горілка, не взяла б нізачо...

3. ШЕВЧЕНКО Віра Миколаївна, вальцювальниця роздільного цеху.

— Взяла і все...

— А як діти ваші прочитали про вас, засноять ваші уроки...

— Взяла і все...

4. ФУНДОБНА Надія Миколаївна, прибиральниця карамельного цеху. Під час обідньої перерви, скориставшись відсутністю робітниць, попустила 900 грамів арахісу, 570 грамів «Молодіжної», 100 грамів «Медових» і 40 грамів «Улюбленої».

— Причина? Цукерки — просто поїсти. А арахіс взяла, щоб чоловік палити кинув...

5. КРИВОРУЧКО Раїса Опанасівна, робітниця роздільного цеху — «Золотий нива» — 150 грамів, «Молодіж» — 130 грамів.

6. КАЧАЛОВА Валентина Вікторівна, робітниця начинного цеху — 395 грамів «Гуліверів».

7. СЕРДЮК Валентина Іванівна, робітниця роздільного цеху. Прихилила «Вишню спиртову в шоколаді» — 400 грамів і «Молодіж» — 150 грамів. Минулого року її вже затримували працівники відділу боротьби із розкраданням соціалістичної.

— На прохідній мене не пусkali, але я умовила чергову... Хто б не працював на фабриці, все одно брав би цукерки. Не купляв би, точно...

Така ось «філософія».

Від редакції.

Після двох публікацій про Кіровоградську кондитерську фабрику (27 жовтня та 14 листопада ц. р.) ми сподівалися, що нарешті масові крадіжки сировини та продукції там припиняться. Наші сподівання підсилювали дві офіційні відповіді — від адміністрації підприємства та облгагропрому — про вжиті заходи стосовно збереження соціалістичної. Але, як видно, діяльних висновків на фабриці так і не зроблено. Чи не пора раз і назавжди поставити заслін крадіжкам державної власності?

Найкращий годинникар — з «Інгулу»

В Сумах на базі заводу «Рембобуттехніка» проходив республіканський огляд-конкурс професійної майстерності годинникарів, організований Міністерством побутового обслуговування населення УРСР.

У ньому взяли участь представники підприємств побутового обслуговування з 28 міст України. Годинникарі демонстрували знання теоретичних основ свого фаху, а потім підтверджували їх на практиці — виконували ремонт будильників і наручних механічних годинників. При цьому враховувалася час, який доводилося ви-

трачати на ту чи іншу операцію, і якість виконання, і ті пристрої та інструменти, які розроблені самими годинникарями.

Переможцем конкурсу журі визначило годинникаря кіровоградського Будинку побуту «Інгул» В. Т. Андрющенка. Рекомендовано обласному управлінню побутового обслуговування населення розгляну-

ти матеріали на присвоєння В. Т. Андрющенку звання «Майстер вищого класу».

п. СОКОВИЧ,
завідділом ЦБТ Мінпобуту УРСР.

Співають ВІА

У Кіровоградському міському Паладі культури Імені І. С. Компанієць від-

булося обласне свято патріотичної пісні «Юність країни Жовтня». У ньому брали участь самодіяльні вокально-інструментальні ансамблі області.

Найкраще виступили ВІА Новоукраїнського палацу культури «Ювілейний» (керівник А. Бондар), Новоархангельського РБК (керівник С. Солук), Хашуватського СБК

РЕПОРТЕР

Гайворонського району (керівник Є. Дмитрашук), Новомиргородського МБК (керівник В. Волнов), Смілянського МБК Маловіснівського району (керівник О. Воронов).

Н. КРАВЧЕНКО.

ГАЙВОРОНСЬКІ середні школи № 2 та № 5 розташовані поруч. Та, певно, майже одночасно поява в обох із них дискусійних політичних обумовлена в стилістиці намагаючись відвідати від сусіда, як об'єктивний погляд на таке об'єднання старшокласників. Помірно, керівники обох таких різних на практиці політичних істориків СШ № 2 О. І. Комірного та математиків СШ № 5 Є. К. Михайлова (різниця така обумовлена і особистостями обох керівників, і напрямом роботи клубів, та і рядом інших, менш важливих причин). Однак, в одному: для того, щоб перенести в реальність однієї з двох взаємовпливаючих думок, треба досконало знати й об'єктивно оцінювати обидві з них. І на підтвердження своїх думок поспішають на міжнародні телемови, які стали новою формою діалогу між країнами. Певно, що тут аналогія чисто умовна, бо розмова відбувається на дещо іншому рівні. І все ж...

Є. К. МИХАЙЛОВ: Не подумайте, що я хочу заднім числом взяти реванш, але кілька років тому мені довелося зіткнутися із нерозумінням нашого методу політнавчання (бо саме воно є головною метою роботи клубу). Так от, виступаючи в Кіровограді на одній обласній нараді, я розповів, що інколи під час чергового засідання нашого об'єднання беру на себе роль «буржуазного радіокоментатора», — тобто починаю «заиниувачувати соціалізм» так, як це роблять західні радіоголоси, а мої юні опоненти повинні знайти вагомий контраргументи на користь соціалістичного ладу. При цьому появляється не лише елемент змагання, що захоплює хлопців та дівчат, відшліфовує їхнє вміння думати та говорити, а й появляється реальна можливість розібратися в «кухні» буржуазної пропаганди, усвідомити, які хитрі «петлі» навчилися ставити апологети імперіалізму на недосвідченого слухача.

Певно, тепер, коли гласність і повна відкритість в оцінці суспільних процесів стала у нас наріжним каменем перебудови ідеологічної роботи, така позиція вже не сприймається як щось крамольне чи недоречне. Та й досвід нашої роботи свідчить на

користь саме позбавленого недомовок і «туманних місць» політичного навчання. Тому головну трудність вбачаю в одному: в пробудженні відвертості, у створенні та-

Однодумці є... або Форма виключає формалізм

кої атмосфери, де можна було б говорити про всі без винятку сторони політичного життя і в минулому, і нині, відверто даючи усім фактам правильну марксистсько-ленінську оцінку, викриваючи підступи ворожої пропаганди на основі чіткого знання і сильних сторін реального соціалізму, і деяких волонтеристських переконачень, що призвели до відомих застійних процесів у економіці та громадському житті... До речі, форма нашого політклубу не така вже й нова: вона якоюсь мірою повторює «політбої», якими так захоплювалися комсомольці в 20-і—30-і роки.

Як зрозуміло із зауваження Євгена Костянтиновича, політклуб у п'ятій школі нині переживає період свого нового становлення — закінчили школу переврені «політбійці», прийшли новачки, яким ще треба вчитися вести дискусію, відвертий діалог. До речі, красномовство і знання історії країни — це

єдина зброя, якою послуговуються вихованці Є. К. Михайлова, та й сам їхній наріжний. А от у політклубі під керівництвом молодого історика О. І. Комірного в СШ № 2 учні нудно ширше вдаються до різного роду наочності.

Цього року в політклубі СШ № 2 — теж «зміна покоління». Міняється й назва. Втім, надамо слово керівникові об'єднання.

О. І. КОМІРНИЙ: Перше засідання, яке відбулося у вересні, було організаційним. Затвердили план роботи: збиратися 4 рази на місяць, причому кожне четверте засідання повинне бути тематичним, решта — загальні огляди політичних подій у світі.

За час, що минув від початку навчального року, підбрали нові цікаві матеріали для нашого стенду «Гайворон вчора й сьогодні». До Дня народження комсомолу в школі відкрився вистав «Спадкоємці Жовтня», присвячений воїнам-інтернаціоналістам дня сьогоднішнього. Запам'яталися учасникам «Діалогу» (так тепер називається політклуб) зустрічі із працівниками районної прокуратури, аїзніе засідання у музеї бойової слави 5-ї танкової армії (с. Хашува-те), обговорення роману Чингіза Айтматова «Плаха». Ще одне нововведення: щотижнева передача шкільного радіо «Говорить клуб старшокласників «Діалог».

Вирішили організувати в себе клуб політичної пісні (таланти для цього є). На кінець листопада намічено провести силами в основному нашого

політклубу чергове засідання в міському прескафе, яке почало працювати з ініціативи райкому ЛКСМ України. Так що планів багато, головна трудність і для мене, і для старшокласників — викроїти час. Наш політклуб став важливою й невід'ємною частиною виховного процесу.

Про те, чим зацікавив їх політклуб, розповідали мені й вихованці та найближчі помічники О. І. Комірного Сашко Паудін та Славоко Фросинич. Активісти клубу серед перших і в інших шкільних заходах.

Активними учасниками клубу є й десятикласники та дев'ятикласники Наталка Кохановська, Сергій Дідур, Михайло Вільчинський, Оксана Слободянник, Катя Коваль, Оксана Сучкова, Іра Семенко, Наталка Вакулєнко та інші.

— Ми зрозуміли, — каже О. Паудін, — що наш політклуб — не для галочки, що це справа потрібна і нескучна.

Справа ця потребує ентузіазму. Таких, як Є. К. Михайлов, як О. І. Комірний. Людей, які мають не лише знання, а й бажання працювати в політклубі й уміння віднайти собі одноклубців. Втім, приклад обох шкіл-сусідів показує, що при хорошій постановці справи однодумці обов'язково знайдуться.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.
м. Гайворон.

Володимир КОБЗАР

(ПОДОРОЖНЯ ПОВІСТЬ)

Пам'яті батька

(Продовження. Поч. у №№ за 14, 17, 19, 21 та 24 листопада ц. р.)

Опівдні вибрили манівцями на трасу, яка сполучала райцентри Долинську й Устинівку. Десь там, у Долинській, жив Іван Васильович, старий чоловік, який теж цікавиться чумацтвом. Познайомилися ми заочно, обмінявшись листами, після публікації в обласній газеті його замітки-розвідки про можливий чумацький шлях малого Тараса Шевченка по території нашої області.

У цілому погоджуючись з Іваном Васильовичем, я заперечував йому в одному — в році подорожі Шевченка. «Мне было тогда тринадцать лет!», — читав я в повісті «Наймичка». А звідси хибний висновок: Шевченко чумакував у 1827 році. Але Іарасів батько — подорожував малий Тарас саме з батьком, про це є згадка в тій же «Наймичці» (та й хто, крім батька, візьме в далекі й не зовсім безпечні мандри, чужу дитину?), — помер ще напровесні 1825 року.

Таким чином, малий Іарас міг подорожувати тільки влітку 1824 року, десятирічним хлопчиною. А «тринадцятирічний» було випадковістю, довільною цифрою, неістотною в контексті повісті «Наймичка», скоріше — поетичний повтор написаного раніше рядка «мені тринадцятий минуло, я пас ягнята за селом».

Такі були принаймні мої припущення, і я написав про це Іванові Васильовичу. Від нього ж довівся, що назва річки Березівки йде, можливо, не від слова «береза» — берези в тутешніх степах і в помині немає й, очевидно, не було, — а від численних чумацьких переїздів на цій мілкій і дуже багистій річці, яка заважала чимало хлопотів тим чумакам, які забували про обачність і зівали на перевозі. Тобто, річка «брала зіпкан», звідси й — Березівка.

І ще одна цікавинка: тут, на правому березі річки Березівки, стояв у давнину козацький кіш, а поруч — собор, який за часів Іарасової подорожі ще міг існувати. Гай-гай, скількох соборів позбулися ми відтоді, скількох старожитностей не дораховуємося!..

Іван Васильович просив завітати до нього: «Спитайте на початку Долинської, біля продуктового магазину, вам скажуть, де вулиця Пролетарська, а я живу в будинку № 36 по Залізничному провулку». Але вийшло так, що наша дорога в Крим пройшла західніше Долинської, і зустріч з Іваном Васильовичем не відбулася. А шкода, думаю я тепер. Напевно, це була б цікава зустріч. Напевно, діти почули б чимало нового від цієї людини, знавця свого краю. Таких людей у наш час мало. Ми все більше покладаємося на готові знання, не бажуючи докладати власних зусиль для пошуків істини, яку здебільшого споживаємо в готовому, законсервованому вигляді, як продукцію чужих рук...

А як ми ставимося до власних дітей? Більшість із них росте біля нас, як трава — непомітно і швидко. І тільки коли з нами трапляється яка-небудь халепка — тільки тоді ми по-справжньому згадуємо про їхнє існування, немов раптово прозираємо і починаємо робити все можливе, а то й неможливе, щоб порятувати свою дитину (надто коли справа заходить так далеко). А дити: напоїти, нагодувати, одягнути-взути, — ото й усе коло батьківських турбот. Що в дитини в душі, чим вона живе — ми не замислюємося. І, мабуть, мають велику рацію відомі батьки-педагоги Нікітіни, коли твердять, що в майбутньому батьківство має стати сутністю людського буття, що виховати дитину — то велика, складна, відповідальна справа.

Дивлячись на своїх дітей, радіючи їхньому росту — і фізичному, і духовному, я частенько думаю про той невідворотний час, коли вони стануть настільки самостійними, що більше не потребуватимуть батьківської уваги, батьківської опіки, батьківської участі у своєму житті. Вони й тепер живуть своїм життям, а через кілька років віддаляться зовсім, геть забувши про нас. Так було зі мною. Так буде з ними. Цей переломний, підлітковий вік наближається дуже й дуже швидко, це мене непокоїть, і чи не тому я рушив у подорож, — щоб лишити слід у їхній пам'яті, той слід, який воскресне тільки через багато років, коли вони стануть цілком дорослими людьми, коли почнуть оглядатися на своє минуле, осмислюючи його, коли враження дитинства, віддалившись у часі, водночас пояскавішають і стануть більш усвідомленими?..

Хтосьна, може все склеться й не так, але хочеться вірити, що такий-от спогад буде однією з незримих нитей духовного єднання між ними і нами, старшими. Принаймні у мені живе прагнення цієї духовної спорідненості і, замислюючись над його висотами, я мимохіть оглядаюся на власне дитинство — не гірке, не сирітське, але ж, напевно, не неповне гармонією сімейних стосунків і високою духовністю.

(Далі буде).

Традиційно вважають, що «тримати фігуру» дівчатам найкраще допомагає гімнастика. Та погляньте на цей знімок, зроблений у спортзалі Олександрійської десятирічки № 2. Тут учениці 4—5 класів із наставницею **В. І. БУЯНОВОЮ** займаються ручним м'ячем. Навіть в одному кадрі видно, що гандбол — це «школа» динаміки, спритності тіла, стрімкості реакції.

Фото В. ГРИБА.

КІРОВОГРАДСЬКА— ЩИНА— ДОБРУДЖА

На честь 70-річчя Великої Жовтня редколегія молодіжного видання «Пламки» провела вікторину. Серед питань, які мали висвітлити її учасники в альбомах, — розвиток співробітництва між побратимами Толбухінського округу НРБ і Кіровоградської області УРСР. Вичерпні відповіді, підкріплені фотографіями, документами, матеріалами про вплив Великої Жовтневої соціалістичної революції на трудящих Болгарії,

участь добруджанців у боротьбі за народну владу, дали чимало читачів «Пламки».

Редколегія, підбивши підсумки вікторини, яка тривала десять місяців, визнала кращими альбомами Антонії Калчевої і Росіції Желяєвої з м. Генерал Тошево. Другою премією відзначений альбом Росена Златева з м. Толбухіна.

ЩАСТЯ ЛЮДСЬКЕ

— Яке воно у молоді макронної фабрики Толбухінського зернофуражного комбінату? — запитує кореспондент молодіжного

видання «Пламки» окружної газети «Добруджанська трибуна» Ніколай Абаджієв і відповідає: — Таке, як у пакетування Рум'яни Атанасової.

Зі знімків дивиться на читачів усміхнене принагідне обличчя молодої жінки, коли вона сама, і коли в колі близьких фабричних подруг, і коли з радісним почуттям зустрічається після робочого дня з чоловіком Петером Атанасовим і двома їхніми малими дітьми. Рум'яна закінчила школу в селі Росиці, одержала спеціальність у профтехучилищі харчової промисловості, а на фабриці швидко опанувала профмайстерність. На ній рівняються, виявля-

ють її досвід, яким вона щедро ділиться, і тому повага колективу до своєї вихованки — незмінна!

Спільно з чоловіком вони змалку привчають дітей до праці, прищеплюють любов до природи рідного краю, розвивають їхню допитливість.

Добірку за матеріалами толбухінської окружної газети «Добруджанська трибуна» підготував **Н. ДОБРІН.**

ЖИВЕ в Сполучених Штатах дещо дивакуватий, дещо таємничий письменник Джером Девід Селінджер, «батько» всесвітньо відомого юнака Холдена Колфілда, або Ловця у житті (так дослівно перекладається назва роману Селінджера «Над прірвою у житті»). Холден із п'ятдесятих років аж до середини сімдесятих залишався найулюбленішим літературним героєм американської молоді, та й не лише американської. Привабливість Холдена полягає у його, так би мовити, романтично-критично-бунтарських рисах характеру. Але, як ві-

тобто у його кепкуванні, більше здорового глузду, ніж у їхніх вчених сентенціях і взагалі у всій методіці так званого лікування. Цілком слушно пропонує Мак у не зовсім цензурній манері довести фахівцям свою розумову неповноцінність... А чого варто пародіювання виборчої кампанії, голосування за перегляд бейсбольного матчу по телевізору, організоване ним серед відносно нормальних хворих...

«Хлопці, адже ви не більші психи, ніж ті, що ходять по міських вулицях!» — звертається він до своїх новоспечених друзів-

коголь, і цигарка з маріхуаною, і розахмі дівчата постають безневинними пустошами у порівнянні з жорстокістю мізантропічного навколишнього середовища, яким постає світ здорового глузду. «Ну, хлопці, з вами до дурдому потрапили», — виривається така звична для нормальної людини фраза у Мака, та вся трагікомічність її у тому, що звучить вона саме у стінах цього ж таки дому.

І це ще один штрих до змалювання справжнього бедламу. Та ось садистська «психотерапія» медсестри доводить до логічного завершення, і цілковита «реабілітація» пацієнта набуває

СМЕРТЕЛЬНИЙ ЖАРТ «АНТИКУ-КУ»

В ЛІТКУ цього року наші глядачі мали змогу подивитися кілька стрічок із програми Московського міжнародного кінофестивалю. Приємно, що літній показ виявився не епізодом — щойно ми познайомилися ще з чотирма фестивальними картинками. Однією з прикрас московського кінофоруму був «Політ над гніздом зозулі».

домо, нові часи народжують нових героїв. З'являється кінофільм режисера Мілоша Формана «Політ над гніздом зозулі» за однойменним твором К. Кісі, і одразу ж головний герой цих творів, бешкетник і есепелун Мак-Мерфі, заволодіває серцями.

Незвичне для глядача місце дії — божевільня, або як називають її в Америці, «зозулине гніздо», дегерізований «герой». Своєрідна, якщо взяти до уваги місце дії, поведінка Мака. І жакливо-реальна і разом з тим символічна кімнатка. Все це і багато чого іншого акценти з безперечною приналежністю самого Мака (чи не найдаліша роль знаменитого Джека Ніколсона) зробили стрічку і роману шалений успіх і величезний ужинок всіляких премій, нагород на чолі з Оскаром.

Як надалі усвідомлює Мак, психушка — не найдаліше місце, де можна сховатися від кутузки. За час свого перебування у лікарні Мак проходить шлях від веселих витівок, утнутих з вишуканою легкістю, до цілком свідомої ненависті, яка межує цього разу з справжньою несамовитістю, а не удаваною «душевною хворобою».

Мак — майже єдина здорова людина у цьому шаленому світі, який сягає далеко за межі паркану клініки. У спілкуванні Мака з лікарями-психіатрами,

пацієнтів. І в цьому його відкритті полягає сумна очевидна істина.

На перший погляд, дещо штучно здається жартівливість «психотерапія за методом Ман-Мерфі», спроби у дрібницях «дурдомівського» буття розбудити у хворих усвідомлення особистості, хоча б якийсь натяк на людську гідність. Але, як не дивно і не комічно спочатку, витівки Мака дають більший позитивний ефект, ніж занудні бесіди старої медсестри, чия «метода» полягає у задоволенні садистських нахилів під маркою лікувальних заходів. «Зараз ми вам покажемо, хто тут психи!» — кричить Мак громким-санітарам перед організованою ним грою у баскетбол. І диво! Хворі виграють у здорових своїх наглядців. Мак ставить ситуацію нібито з ніг на голову, кепкуючи. А виявляється, що, навпаки, з голови на ноги. І світ навколо, світ поза дурдомом, справляє враження цілком божевільного. Чи природно, чи гуманно, чи розумно, щоб головним у нормальному світі був принцип придушення людини в людини? Чи не хворобливе це явище, коли жінка свідомо у спотворено-витончений спосіб змушується з юнана, тим лаче сина своєї подруги, маніпулюючи погрозами, нерухоцись силою влади і страху? А хто більше божевільний: залюблений до зайкування син чи мати, яка депотично придушила нормальні людські почуття у власному синові? У лікарні, яких більше всього турбує не стан пацієнта, а міра його небезпечності для так званого нормального суспільства, саме нормальність Мака викликає особливе занепокоєння.

Сумного висновку доходять автори стрічки: виявляється, що «світ збожеволів», а «гніздо зозулі» тут ні при чому. І карти, і ал-

вигляду перерізаної горлянки, — самогубство неврастеничного юнака. І тут уже Маків не до жартів. Щоб астанувити справедливість, він робить усе зовсім несамовитий вчинок: кидається на медсестру і душить її. І як наслідок — «вгамування» пацієнта, тепер уже на вагомій підставі. Мак стає сумирним, як жертвоне, лгяя після нескладної, але досить ефективної хірургічної операції під назвою «лобэктомія». Позбавлений волевольних центрів мозку, це вже не той веселий бунтар-жителюб, який і своє перебування серед справжніх «куну» (божевільних) перетворював у веселу напівдичаку гру. І як випливає, даремно. Жарт із серйозним суспільством скінчився «дещо» трагічно. Серйозне суспільство не полюбляє кепкування. Воно, «серйозне суспільство», твердо стоїть на варті свого «серйозного» здорового глузду.

Лишилась нездійсненою обіцянка Мака вирайти бетонний фонтан, як, між іншим, і втеча до більш терпимого Канади...

Але зерно бунту, заронене Мак-Мерфі, зійшло. Індіанець на прізвисько Вождь довершує справу. І вириває з нутрощами той самий фонтан, і позбавляє Мака перспективи тваринного існування. Світ знову стає з голови на ноги. Вікно на волю з «гнізда зозулі» залишається відчиненим. І справа не в тому, що ненадовго. Просто людина власного вірити у краще. Навпевно, цей фінальний наліт казкової романтики теж вплинуло на ставлення до героя.

В. СІДНІН.

Учора тільки ще листки осінні
На батьківським обійсті

пипали з віт.

Учора тільки відгуло весілля,
А як змінився нині білий світ!

Усе інакше в ньому.

Може, проза

Поезії на зміну поспішає?

А може, інше: ближчають морози,
Та спільним шастям тріється душа?..

Фотоетюд В. ГРИБА.

КАФЕ, ДИСКОТЕКА, РОК-СТУДІЯ

МАЮТЬ РОЗМІСТИТИСЯ ЗГОДОМ У ПРИМІЩЕННІ КІРОВОГРАДСЬКОГО РОК-КЛУБУ ПО ВУЛИЦІ КАРЛА МАРКСА, 38

Це підвальне приміщення під міською стоматологічною поліклінікою. Тут ведуться ремонтно-будівельні роботи. Клуб працюватиме за принципом нового господаруку.

Всіх бажаючих узяти участь у роботі клубу,

обладнати своїми руками його приміщення мислять молодіжний центр запрошує кожного візиторка і четверга о 18.00 за адресою: провулок Центральний, 1, четвертий поверх, Кіровоградський міський ЛКСМУ.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

зичок від фольклору. Ось вам і «Плекаймо річку мову...». Де вже там розмовляти річкою мовою як слід, щоб не соромно слухати було... Тут просто пісню послухати — і то ліньки, немодно. Де ж її, чистіт, незасміченій, вилити, якщо одне з джерел її — народна пісня — пілом заросло.

Припелі повідав мені про тану ще «маленьку хитрість». Шукав він платівку модного барда, не знайшов, але, маючи досвід, почав ритись у дисках народних пісень, і... Фортуна! Сьогодні концерти з Ніною Матвієнко відшукав і жаданий диск з бардом.

Продовження веда далі, і дійшли до української естради. «Смерічка» була, за її словами, останній раз більше року тому. А

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

НЕДІЛЯ
29 Листопада

▲ ЦТ (I програма)
7.00 — «90 хвилин», 8.30 — Ритмічна гімнастика, 9.15 — Тирас, «Спортлото», 9.30 — Будильник, 10.00 — Стелу, Радніською Союз, 11.00 — Ранкова пошта, 11.30 — Клуб мандрівників, 12.30 — Музичний кіоск, 13.00 — Сімейна година, 14.00 — Здоров'я, 14.45 — До національного свята Югославії — День республіки. Програма телебачення Югославії, 15.45 — Комсомол і перебудова, 16.15 — Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселік», «Янчинія», (СФРЮ), 16.35 — В гостях у нарки, Фільм «Учень лікар», 18.00 — Міжнародна панорама, 18.45 — Мультифільм, 19.00 — Чемпіонат світу з шахів, 19.20 — Фільм «Зустріч на Ельбі», 21.00 — «Час», 21.40 — Прожектор перебудови, 21.50 — Футбольний огляд, 22.35 — Діагональ панорами, 22.30 — Новини.

▲ УТ
10.00 — Новини, 10.10 — Ритмічна гімнастика, 10.40 — По музеях і виставочних залах, 11.25 — Чарівні мазурки, 12.15 — Новини, 12.25 — Кінофестиваль «Молодість-87», 13.55 — На шляхах республіки. Ногоди, 14.00 — Катруси київські, 15.00 — Село і люди, 15.30 — «Імпровізація», Естрадна програма, 16.00 — Слава солдату, 17.00 — Спортивні змагання у грудні, 17.10 — Концерт, 17.55 — Програма «Братерство», 19.00 — Актуальна камера, 19.35 — Художньо-публіцистична програма «Ситуація», 20.20 — Вперше на екрані, 20.40 — Музичні мозаїки, Телефільм, 20.45 — «На добраніч, діти», 21.00 — «Час», 21.40 — Прожектор перебудови, 21.50 — Художній фільм «Подорож мисля Перітсона», 23.05 — Актуальна камера. Вечірній випуск.

▲ ЦТ (II програма)
8.20 — Рістиська мови, 8.50 — П. Чайковський, Вирині на тему рококо для виолончелі з оркестром, 9.15 — Народний художник СРСР О. Мойсєєв, 9.35 — Із скарбниці світової мистецтв культури, Кара Караєв, 10.45 — Програма Кабардино-Балкарського телебачення, 11.35 — Документальний фільм, 12.00 — Оповідання М. Твен, 12.50 — «Повіщення до себе», 13.00 — Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості «Веселік», «Немецький фольклор», 13.30 — Хорей з мичем, Чемпіонат СРСР «Будильник», «Димчик» (Москва), 14.15 — «Трикутник», Музична передача, 14.45 — Фестиваль національних театрів країни, 16.10 — Мультифільм, 16.20 — Документальний телефільм, 17.00 — Художня гімнастика, Кубок Інтербачення, 18.00 — Г. Свиридов, «Поєма пам'яті С. Сєвєніна», 18.45 — Інстальний телефільм, Міжнародний турнір на призи газети «Советская культура», 19.35 — Документальний телефільм, 20.00 — Вечірня казка, 20.15 — Вільна боротьба, Кубок світу, 20.45 — Ліричний концерт, 21.00 — «Час», 21.40 — Прожектор перебудови, 21.50 — Фільм «Дві половини серця».

ДІЛО було після роботи, тобто потенційних покупок у цьому найвсесвітнішому відділі УТО «Кіровоград» в обласному центрі могло бути чимало. Але відділ примітивний був напівпорожній. Праворуч розташувалися стелажі з естрадою різних країн, стилів і часів, ліворуч — власенка і фольклор. Ті далі не велелюдні юрочки віддавали перевагу полоним праворуч. А злівого боку біля полиць з українськими піснями стояли ми з приятелем і жінкою середніх років. На запитання, що їм цікавить, жінка якось піби винуваю відповідала, що просто дивитися. Напевно, її теж зацікавило чого не двоє молодиків так довго стійчать коло немодної вітрини.

Її можна зрозуміти. Таке трапляється нечасто...

Під вивіскою «Українські народні пісні» лежали диски з піснями у виконанні А. Мокренна, А. Солдов'яненка, Н. Матвієнко, М. Бойко (у трьох найменуваннях), В. Турця (3 назви), записи двох широко відомих ансамблів пісні і

танцю. Дерзально напели бандуристів. Увічнував цей чималий перелік хор імені Верьовки таном у двох випусках. Знаходилися платівки із записами хору на найвищій полиці. Переважна більшість дисків датована 1982—83 роком, 1986—87 рр. — два чи три найменування.

Та от інформація, одержана від молодого продавця цього відділу. Виявляється, це таке вже звичне становище з поли-

том на народну українську пісню. Ми завітали до відділу дещо невдало (був понеділок), а от по суботах, коли до міста приїждять покупці із сіл, жвавішає і торгівля зі стелажів ліворуч. Контигент шанувальників народної пісні —

люди вже немолоді. Шана їм і подяка за те, що мелодійність, ліричність і людяність народної української пісні не знаходять відлук у їхніх душах, а значить, і душа пісні живе. Приємною була й інформація про те, що пісні у виконанні Черкаського народного хору розійшлися у той спосіб, про який у народі кажуть «розхалали».

Щодо пропагування та реклами народної пісні, то нею тут і не пахне. Та поговорити про вини торгівлі в непропагуванні, якщо самі видавці платівок не дбають про рекламу як слід? Погляньте, шановні покупці, право-

руч: тут ви можете побачити всі кольори веселки, та ще й більше, художники постарались на славу. Вей «Секрети», «Формули», «Дискотеки», «Модерністські» красуються, мов нахальні ципликовані півнячки. А тепер для порівняння погляньте ліворуч: ви бачите не конверти платівок із записами народних пісень, а білих сірених сиріт і най-

В. ЄРОХІН.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українськом мові.

БН 03692.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС.

м. Кіровоград,

вул. Пуначарського, 36.

Індекс 81103.

Обсяг 0,5 друку арк.

Зам. № 626. Тираж 60 200.

Газета виходить в вівторок, четвер, суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.